

Arrest

nr. 207 179 van 25 juli 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. IDE
Ter Pannestraat 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2017 tot weigering van de afgifte van een visum 'type D'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. IDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2017 dient de verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda) een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging met haar Somalische echtgenoot, de heer O. D. B. (hierna ook "de referentiepersoon" genoemd), van Somalische nationaliteit, die in België het statuut van subsidiaire bescherming verkreeg op 10 maart 2016.

Op 9 juni 2017 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) het advies van het parket van de procureur des Konings in verband met het in Somalië afgesloten huwelijk tussen de verzoekster en de heer O. D. B.

Op 1 december 2017 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de aflevering van het visum gezinshereniging.

Op 22 december 2017, met kennisgeving op 9 januari 2018, weigert de gemachtigde de afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging (visum 'type D').

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis§2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 05/01/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van J. H. M. °05/10/1995, van Somalische nationaliteit, om de echtgenoot in België, O. D. B. °03/05/1995, van Somalische nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 05/01/2015 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

De heer O. D. kwam naar België op 08/10/2015. Hij verklaarde in zijn asielaanvraag gevlucht te zijn voor Al-Shabaab: de man werd door hen meegenomen op 10/08/2015 om voor hen te strijden maar na 5 dagen kon de man ontsnappen. Hij verliet het land op 12/09/2015. Hij meldde verder gehuwd te zijn met de aanvraagster en geen kinderen te hebben. Op 10/03/2016 verkreeg de man het statuut van subsidiair beschermde. Bijna een jaar later dient de vrouw een aanvraag gezinshereniging in.

De Belgische ambassade nam een interview af van de aanvraagster. Hieruit blijken de volgende elementen:

- Betrokkenen zouden elkaar kennen sinds hun kindertijd (waren burens in Aborey)*
- Huwelijk op 05/01/2015 in het huis van de ouders van de man - Aanwezigen op het huwelijk: moeder van de man, de ouders van de vrouw, de sjeik, getuigen, de echtgenoot en echtgenote*
- De vrouw had een speciale vrouwenceremonie in het huis van de man (gedichten, liederen en dans)*
- De wakil was de vader van mevrouw*
- Er werd een bruidsschat betaald*
- Na het huwelijk bleef de vrouw bij de schoonouders wonen*
- Volgens de vrouw werd er een kind geboren maar overleed het na de geboorte op 12/09/2015*
- De man verliet Somalië op 15/08/2015 na problemen met Al Shabaab. Dit was de laatste keer dat de vrouw hem ook zag. (zie verklaringen van de man - hij verliet het land ruim een maand later) – De vrouw verklaart zelf problemen te hebben in haar land sinds het vertrek van de man. Ze verliet Somalië op 10/11/2016.*

- De man contacteerde haar toen hij in België was (januari 2016); ze hebben 3 maal per dag contact via IMO.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/06/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 01/12/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings stelt in zijn advies bovendien dat ter staving van de huwelijksband enkel een religieuze "marriage certificate" werd voorgelegd, die noch vertaald noch gelegaliseerd werd. Het Parket aanvaardt om deze redenen het document dan ook niet en verleent dan ook geen rechtsgevolgen aan het afgesloten huwelijk.

Uit het politieverlag blijkt bovendien dat de man weinig bewijzen kan voorleggen van de vermeende veelvuldige contacten (althans zo vermeld door de vrouw in haar interview) met zijn echtgenote.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. De procedure wordt dienvolgens voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

"Eerste middel:

Tegenpartij haalt aan dat de voorgelegde huwelijksakte dd. 05.01.2015 onvoldoende bewijs vormt van de duurzame en hechte relatie van verzoekster met de heer B. aangezien het een religieuze huwelijksakte betreft.

Niets is minder waar. Ten eerste wenst verzoekster hieromtrent te wijzen op recente rechtspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg Gent waarin bevestigd wordt dat de dienst Vreemdelingenzaken op 15.02.2015 nog een Somalische huwelijksakte erkende omdat aan partijen een visum gezinshereniging werd afgeleverd.

Ten tweede moet benadrukt worden dat inwoners van ABOREY geen andere mogelijk hebben dan deze om hun relationele band te bezegelen dan met dergelijke huwelijksakten. Daarnaast wordt deze huwelijksakte niet van valsheid beschuldigd en is ze bijgevolg onmiskenbaar een daadwerkelijke uiting van de nog steeds bestaande band tussen verzoekster en de heer B..

Hieromtrent merkte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent op 27 maart 2017 nog op dat een onderscheid gemaakt moet worden tussen documenten die enerzijds duidelijk frauduleus zijn en anderzijds documenten die uitgaan van de autoriteiten van het land die niet worden gelegaliseerd omdat België de regering van Somalië niet erkent (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 184.385, 27.03.2017). Aangezien tegenpartij op geen enkel ogenblik de echtheid van dit document betwiste, kan deze huwelijksakte los van de vraag of er al dan niet rechtsgevolgen aan gekoppeld worden, tot het bewijs bijdragen van de duurzame en hechte relatie tussen verzoekster en de heer B.

Ook moet in de complexe context van verzoekster opgemerkt worden dat inwoners van de regio ABOREY enkel en alleen deze mogelijkheid hebben om te huwen. Dit is exclusief mogelijk onder de Shariawetgeving in aanwezigheid van een Sheikh. Uit het loutere feit dat aan dit document moeilijk rechtsgevolgen gekoppeld worden in België, leidt men in de bestreden beslissing roekeloos af dat er ook geen duurzame relationele band bestaat tussen verzoekster en de heer B.. Deze wankelende argumentatie kan om bovenstaande redenen in geen geval worden bijgetreden.”

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verzoekster nalaat om in haar eerste middel enige rechtsregel aan te duiden die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. De verzoekster heeft ervoor geopteerd om geen synthesesamenvatting neer te leggen en ook ter terechtzitting wordt niet gerepliceerd op het verweer in de nota met opmerkingen dat het eerste middel niet ontvankelijk is.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Bij gebrek aan verduidelijking van enige rechtsregel die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, is het eerste middel bijgevolg onontvankelijk.

Bijkomend wijst de Raad er op dat hij te dezen geen feitenrechter is, maar enkel over een loutere annulatiebevoegdheid beschikt (artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet). De Raad treedt in de voorliggende betwisting dan ook niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Verzoeksters feitelijke argumentatie als waarom er wel degelijk sprake zou zijn van een duurzame relatie, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Dit geldt *in casu* des te meer nu de verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde betwist.

Voor het overige is verzoeksters kritiek erop gericht te doen aannemen dat de huwelijksakte ten onrechte niet werd erkend. Dienaangaande moet er op worden gewezen dat artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad kan zich, bij gebrek aan rechtsmacht ter zake, dan ook niet uitspreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste middel onontvankelijk is.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Aan de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing de afgifte van een visum geweigerd en wordt slechts bijzonder beknopt, onderaan, gemotiveerd waarop deze beslissing is gesteund.

Voor elke administratieve beslissing moeten in rechte aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, wat in casu geenszins het geval is.

Het is bovendien algemeen aanvaard dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat slechts een algemene en in geen geval afdoende concrete motivering wordt gegeven die voldoende onderbouwt op basis van welke concrete elementen verweerder tot deze beslissing is gekomen. Verweerder heeft dit slechts uiterst beperkt gedaan, door

louter enkele elementen enkel en alleen uit het verhoor van verzoekster op te sommen onderaan de pagina. Het betreft een standaardmotivering die niet toegespitst is om de bijzondere situatie van verzoekster en bovendien te beknopt is gelet op de complexe en delicate toestand van verzoekster.

Gezien de beslissing tot weigering van gezinshereniging niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd, zijn de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden. Gezien het een beslissing betreft die één en ondeelbaar is, dient de bestreden beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.”

Wederom moet erop worden gewezen dat een middel slechts ontvankelijk is voor zover voldoende duidelijkheid wordt verschaft van de geschonden rechtsregel, alsook van de wijze waarop de bestreden beslissing deze of gene rechtsregel schendt.

De uiteenzettingen van de verzoekster geven slechts aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en dat het een standaardmotivering betreft. Een dergelijke argumentatie kan enkel dienstig in verband worden gebracht met de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De verzoekster laat evenwel na om op voldoende duidelijke wijze te omschrijven op welke wijze de bestreden beslissing tevens een schending zou inhouden van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel is op deze punten dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de mate dat de verzoekster voorhoudt dat de bestreden weigering van de visumaanvraag niet afdoende is gemotiveerd, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing de juridische motieven worden verduidelijkt die deze beslissing gronden. Met name wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 10bis, § 2, van de vreemdelingenwet en de artikelen 18, 21 en 27 van het WIPR. De bestreden beslissing bevat ook een ruime motivering in feite. Zo stelt de gemachtigde vast dat de verzoekster het recht op gezinshereniging niet kan uitoefenen omdat haar huwelijk met de referentiepersoon niet wordt erkend. Ook met betrekking tot de weigering van de erkenning van het huwelijk wordt een uitgebreide feitelijke motivering geboden. De gemachtigde heeft op grond van de elementen van het administratief dossier (zoals onder meer het gehoor van de verzoekster op de ambassade, het advies van de procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van de huwelijksakte en de vaststelling dat de heer O. D. B. weinig bewijzen kan voorleggen van de veelvuldige contacten die de verzoekster in haar interview beweerde te hebben) besloten dat het huwelijk niet kan worden erkend in België omdat het huwelijk er duidelijk enkel op is gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De gemachtigde verduidelijkt dat hij, ook indien het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan weigeren het huwelijk te erkennen op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde wanneer het huwelijk in hoofde van één of beide partner(s) er enkel op is gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten te verkrijgen. De gemachtigde verwijst hierbij uitdrukkelijk naar artikel 21 van het WIPR en stelt dat de miskenning van het huwelijksinstituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde.

De gemachtigde verwijst op duidelijke wijze naar de concrete verklaringen die de verzoekster aflegde tijdens haar interview op de ambassade. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de gemachtigde, in het licht van deze elementen, besliste om het advies te vragen van de procureur des Konings. Vervolgens wordt verwezen naar elementen uit het negatief advies van de bevoegde procureur

des Konings van 1 december 2017. Op grond van deze gegevens komt de verwerende partij tot de vaststelling dat de erkenning van het desbetreffende huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde. Om die reden wordt beslist dat de verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen, voorzien in artikel 10bis, § 2, van de vreemdelingenwet, om een visum te doen afleveren met het oog op gezinshereniging met de heer O. D. B.

Van een gestandaardiseerde motivering is dan ook geen sprake en evenmin blijkt dat er enkel werd verwezen naar het verhoor van de verzoekster. In tegendeel blijkt uit de bestreden visumweigering derhalve dat de gemachtigde alle pertinente gegevens is nagegaan die hij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Er wordt, naast een duidelijke motivering in rechte, ook een uitgebreide feitelijke motivering weergegeven waarin duidelijk wordt aangegeven waarom de gemachtigde meent dat de erkenning van desbetreffend huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische openbare orde en waarom bijgevolg de verzoekster het visum gezinshereniging dient te worden geweigerd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en met haar vage en algemene betoog kan de verzoekster niet van het tegendeel overtuigen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van de zorgvuldigheidsplicht:

Het derde middel is als volgt onderbouwd:

“3.3.1. Aangaande art. 8 EVRM

Zoals uit bovenvermelde feitelijke gegevens blijkt hebben verzoekster en de heer B. ongetwijfeld een bijzonder standvastige en duurzame relatie. Reeds jaren nadat ze noodgedwongen door afstand van elkaar gescheiden werden, hebben beide echtgenoten nog op wekelijkse basis contact en gaat de heer B. in de mate van de (financiële) mogelijkheden op bezoek bij zijn vrouw in Kampala.

Bovendien moet opgemerkt worden dat verzoekster en de heer B. samen een kind hadden, dat kort na de geboorte op 12.09.2015 overleed. Het feit dat beiden samen een kind hadden, geeft ongetwijfeld blijk dat de relatie als standvastig en duurzaam beschouwd kan worden, temeer omdat beide echtgenoten samen bleven na het verlies van hun kind.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dd. 09.01.2018 (kennisgeving 09.01.2018) zonder meer een inbreuk uitmaakt op artikel 8 E.V.R.M. In de bestreden beslissing gaat met volledig voorbij aan de gezinssituatie van de verzoekende partij.

Dit, des te meer aangezien artikel 8 E.V.R.M. de bescherming van het gezinsleven waarborgt en het begrip “gezinsleven” een autonoom begrip is dat volledig losstaat van het nationale recht. Het loutere feit dat de Somalische huwelijksakte in casu moeilijk aanvaard wordt door de Belgische regelgeving is hieraan dus volledig ondergeschikt.

Het effectief, feitelijk gezinsleven, primeert aldus. De verzoekende partij vormde al jaren een gezin met de heer B. toen ze nog woonden in ABOREY, Somalië. Het feit dat ze bovendien een kind hadden en de moeite deden om hun affectieve band te bezegelen met een trouw onder de bovendien bijzonder moeilijke omstandigheden waarin ze verkeerden te Somalië, zet het bestaan van dit gezinsleven kracht bij. Art. 8 EVRM speelt in casu ten volle en is geheel superieur aan de huwelijksakte op basis waarvan de bestreden beslissing onterecht werd genomen. Zoals reeds aangehaald in het eerste middel is de herkomst van deze huwelijksakte überhaupt niet toonaangevend, laat staan bepalend, voor het al dan niet bestaan van een gezinsleven ressorterend onder art. 8 EVRM.

Bijgevolg heeft verzoekster een nauwe band met België, nu de heer B. omwille van zijn situatie in Somalië het statuut van subsidiair beschermde kreeg van de Belgische overheid. De nogal erg specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt bijgevolg onmiskenbaar onder het

beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M., het recht op eerbieding van het gezinsleven en de waarborg vervat in artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan volgende drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan. Ze moet bij wet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel bewerkstelligen. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, *quod non*, en zoals hierboven reeds gesteld *certe non*. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden, een bijzonder ernstige reden voorhanden moet zijn (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). Deze huidige inmenging is bijgevolg niet verantwoord.

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privéleven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Universitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met haar partner, de heer B. wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is gelet op de ontoereikende argumentatie dan ook evident, gezien hen het recht om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een gezinshereniging voor de verzoekende partij blijkt bijgevolg onontbeerlijk voor het kunnen opbouwen en bewerkstelligen van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaat leven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met gebruik van de door het E.V.R.M. zelf opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende en zelfs helemaal niet gebeurd met een grove schending van art. 8 EVRM tot gevolg.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogt op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. De specifieke situatie van verzoekster moet dus ook in het licht van deze richtlijn geïnterpreteerd worden, waardoor ook in casu op individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het staat bijgevolg onomstotelijk vast dat de situatie waarin verzoekster zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van een weigering tot afgifte van visum met het oog op gezinshereniging geenszins een gerechtvaardigde inmenging is in dit grondrecht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast rekening houdend met de door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden, dewelke in casu geen toepassing vinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet in casu voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Omdat in casu de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet worden nagegaan of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

In de bestreden beslissing werd niet nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij voldaan was. In de motivering van de bestreden beslissing werd op geen enkele manier voornoemde

belangenafweging gemaakt, laat staan alle individuele elementen in acht genomen. Deze werkmethode schendt daarom de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Art. 8 EVRM is bijgevolg geschonden, waarbij de bestreden beslissing bovendien compleet disproportioneel is aan het beoogde doel. (RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

3.3.2. Aangaande de keuze voor België

De verzoekende partij en haar partner, de heer B., wensen, gelet op de levensgevaarlijke situatie waarin ze verkeerden onder het bewind van AL-SHABAAB in de regio ABOREY, Somalië, uiteraard in België een normaal gezinsleven te leiden en hun toekomst uit te bouwen als gezin.

Gelet op het feit dat de heer B. reeds over het statuut van subsidiair beschermde beschikt, kan geenszins verwacht worden dat hij terug zou keren naar Somalië om daar iets op te bouwen. Voor de verzoekende partij en de heer B. is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven te bewerkstelligen in Somalië.

Aangezien zowel verzoekster als de heer B. in geen enkel ander land een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht ergens anders uit te oefenen. Bijgevolg is voor verzoekster, zeker gelet op het feit dat haar man hier reeds verblijft, België het aangewezen land om het recht op de uitbouw van hun familieleven in praktijk te brengen.

Op de site van het AGII staat bovendien een belangrijk gegeven dat inmiddels universeel aanvaard wordt:

“Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten invoeren om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden.” (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven).

Het behoeft verder geen betoog dat het bewind van AL-SHABAAB en vooral het feit dat deze terroristische groepering het gezin van verzoekster viseerde, ongetwijfeld voldoende reden vormt om van verzoekster niet redelijkerwijze te kunnen verwachten dat ze nog zou trachten een gezinsleven op te bouwen in Somalië. Verzoekster doet aldus rechtmatig beroep op gezinshereniging om een visum te bekomen.”

Zoals ook reeds werd gesteld met betrekking tot het eerste en het tweede middel, moet het verzoekschrift artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de mate dat de verzoekster in het derde middel de schending aanvoert van onder meer “het beginsel van behoorlijke bestuur”, merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig “beginnsel van behoorlijk bestuur” kent, maar diverse algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekster kan zich, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van het geschonden geachte beginsel, dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Voorts blijkt uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift dat de verzoekster slechts verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht zou schenden. De verzoekster verzuimt evenwel om concreet toe te lichten op welke wijze daarnaast tevens de formele en materiële motiveringsplicht, artikel 22 van de Grondwet en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG zou zijn geschonden. Uit de loutere vermelding dat verzoeksters situatie onder het toepassingsgebied van artikel 22 van de Grondwet valt, kan nog niet blijken op welke wijze dit artikel precies zou zijn geschonden. Hetzelfde geldt voor de loutere bemerking dat verzoeksters situatie tevens geïnterpreteerd moet worden in het licht van de richtlijn 2003/86/EG. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de richtlijn 2003/86/EG reeds in Belgisch recht werd omgezet en de verzoekster niet

aantoont dat het door haar ingeroepen artikel 17 van deze richtlijn daarbij niet (correct) omgezet zou zijn, kan zij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Het derde middel is dan ook, in de hierboven besproken mate, onontvankelijk.

De verzoekster betoogt dat haar aanvraag van een visum met het oog op gezinshereniging wordt geweigerd zonder dat een belangenafweging gebeurde in het licht van haar gezinsleven dat zij leidt met haar echtgenoot. De huwelijksakte of de erkenning ervan zou niet toonaangevend zijn, maar wel het effectief, feitelijk gezinsleven. De verzoekster verwijst in dit kader onder meer naar het feit dat zij en haar echtgenoot een kind hadden, dat kort na de geboorte overleed en stelt dat zij moeite deden om hun affectieve band te bezegelen met een trouw. In de bestreden beslissing werd volgens de verzoekster niet nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven is voldaan. Deze werkmethode zou een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats uiteraard het daadwerkelijk bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Het betreft een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor staten om een religieus huwelijk *ipso facto* te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, *Şerife Yiğit v. Turkije*, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingsfeer van artikel 8 van het EVRM.

Nu het religieuze huwelijk van de verzoekster met de heer O. D. B. niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat het enkel gericht is op een verblijfsrechtelijk voordeel voor de verzoekster, en de verzoekster thans enkel beweringen, doch geen enkel begin van bewijs naar voor brengt van de werkelijke affectieve banden die zij met de heer O. D. B. heeft ontplooid, kan enkel worden vastgesteld dat op het zicht van de voorliggende stukken geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde diende dan ook geen rekening te houden met en een belangenafweging te verrichten omtrent dit (vermeende) gezinsleven.

De verzoekster kan tot voorts niet worden gevolgd in haar betoog dat uit de bestreden beslissing zou moeten blijken waarom aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven is voldaan. De verzoekster bevindt zich immers in een zogenaamde situatie van eerste toelating, aangezien zij niet eerder werd toegelaten tot verblijf in België. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is in het gezinsleven en geschiedt er dus ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekster wordt tot slot evenmin enig concreet element naar voor gebracht, laat staan dat wordt verduidelijkt op welke wijze de loutere weigering van gezinsherenigingsvisum verzoeksters privéleven zou kunnen schenden. De verzoekster is immers nooit in België geweest en het blijkt niet dat zij met de Belgische samenleving enige andere banden zou hebben opgebouwd, los van de beweerde gezinsbanden met de heer O. B. D.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE